

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **AZ PARK, s. r. o.**, se sídlem Gočárova třída 504, Hradec Králové, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Červenkou, advokátem, se sídlem Chmelova 357/II, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2006, č. j. 89/550/06 - Tro, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2007, č. j. 8 Ca 137/2006 - 32,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobce podal kasační stížnost proti shora označenému rozsudku městského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2006, č. j. 89/550/06 - Tro. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále též „ČIŽP“), kterým byla podle § 71 písm. g) a § 76 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon o odpadech“), jakož i § 67, § 68 a § 76 odst. 1 písm. c) téhož zákona stěžovateli uložena pokuta podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. c) zákona o odpadech ve výši 120 000 Kč za porušení § 14 odst. 1 zákona o odpadech, které spočívalo v tom, že stavební odpady byly využívány (odstraňovány) na místě, které nebylo dle zákona o odpadech k využívání (odstraňování) těchto odpadů určeno. Naplnění skutkové podstaty bylo po skutkové stránce shledáváno v tom, že společnost AZ PARK, s. r. o., přijímala a ukládala v roce 2004

a 2005 na plochy bývalých kalových polí cukrovaru Předměřice stavební odpad, a to v době, kdy neměla k této činnosti udělen souhlas dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech.

Městský soud v Praze vyšel při svém postupu z následujících skutečností: Žalobce zejména namítal, že činnost na dotčených parcelách byla povolena rozhodnutím stavebního úřadu - povolením terénních úprav - rekultivace ze dne 24. 6. 2002, což ČIŽP nezohlednila. K této námitce soud uvedl, že podle § 12 odst. 2 zákona o odpadech lze s odpady nakládat pouze v zařízeních, která jsou k tomuto účelu tímto zákonem určena (povolena). Rozsáhlé terénní úpravy s užitím odpadu jsou nesporně zařízením k využití odpadu a je možné je provádět pouze na základě souhlasu dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech. Žalobce tento souhlas prokazatelně neměl. Soud také poukázal na objektivní odpovědnost u daného správního deliktu a na skutečnost, že není relevantní, zda žalobce dodržel všechny podmínky provozu podle stavebního zákona, když na místě byl postup dle zákona o odpadech. Žalobce upozorňoval na soulad jednání žalobce se stavebním zákonem a zákonem o odpadech, explicitně s § 2 odst. 1 zákona o odpadech. K této námitce soud uvedl, že ust. § 2 odst. 1 písm. i) zákona o odpadech skutečně obsahuje výjimku, ta se však týká vytěžených zemin a hlušin, vč. sedimentů z říčních toků a vodních nádrží, vyhovujících limitům znečištění pro jejich využití. O takové materiály se však v daném případě nejednalo, neboť šlo o materiály stavebního původu (tuto skutečnost zmínil i sám žalobce v žalobě). Ve vztahu k námitce nedostatku aktivní legitimace ČIŽP odkázal soud na ust. § 76 odst. 1 zákona o odpadech, ze kterého věcná příslušnost jmenovaného orgánu nepochybně vyplývá. Žalobní námitku, týkající se neprovedení důkazů svědčících o poškození (ohrožení) životního prostředí, soud odmítl s odkazem na povinnost stanovenou žalobci v § 14 odst. 1 zákona o odpadech a s odkazem na skutečnost, že v daném případě byly odpady v daném prostoru využívány bez příslušného povolení, přičemž se prokazatelně nejednalo o prostor pro nakládání a zpracování odpadů. Žalobce dále namítal, že mu byla v řízení doručována rozhodnutí o procesních úkonech bez poučení o opravném prostředku. Soud tyto námitky neshledal důvodnými, když předmětné procesní úkony (oznámení o zahájení řízení, výzva k předložení dokladů apod.) opravné prostředky nepřipouštějí. Žalobní námitky o nedostatečném dokazování, dále námitky týkající se zpochybnění zjištění přesného a úplného stavu věci, jakož i námitky týkající se nedostatků odůvodnění (údajné nevypořádání všech námitek) nebyly dostatečně specifikovány, a soud se s takto obecně formulovanými námitkami mohl zabývat rovněž toliko v obecné poloze, přičemž pochybení správního orgánu takového rozsahu, které by odůvodňovalo zrušení rozhodnutí, neshledal. Pokud žalobce shledával uloženou pokutu 120 000 Kč nepřiměřeně přísnou, pak soud upozornil na skutečnost, že se jednalo o sankci uloženou při samé dolní hranici zákonného rozpětí pokuty a odkázal na zákonnou horní hranici pokuty, která činí 1 000 000 Kč. S ohledem na závažnost porušení zákonné povinnosti neshledal soud uloženou pokutu nepřiměřenou. Uložení pokuty za nevedení evidence odpadu a nesplnění ohlašovací povinnosti bylo pak vedeno v samostatném řízení, a to v řízení o jiném správním deliktu - zásada ne bis in idem tak v přezkoumávaném případě nebyla porušena.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Důvody kasační stížnosti shledává stěžovatel v tom, že stavební materiál vůbec není odpadem ve smyslu § 3 odst. 1, 2 zákona o odpadech a že správní orgán neodůvodnil naplnění těchto zákonných definičních kritérií, ani nespécifikoval, do jaké

kategorie dle přílohy č. 1 zákona o odpadech by měl odpad spadat. Skutečnost, že někdo z dodavatelů označil předmět dodávky za „odpad“, je právně irrelevantní. Stěžovatel prokázal, že daný stavební materiál zpracovával na konečný výrobek, v souladu s projektem rekultivací, a to na základě stavebního povolení. Činnost při provádění rekultivací dle stavebního povolení nelze podřadit pod režim zákona o odpadech. K provádění rekultivací dle stavebního povolení nepotřeboval souhlas krajského úřadu - požádal o něj pouze z opatrnosti. Pokud by skutečně šlo o „provozování zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů“, musely by se podmínky vyžadované dotčeným orgánem státní správy objevit ve výroku stavebního povolení. Bylo by absurdní, kdyby subjekt disponující pravomocným stavebním povolením musel následně žádat jednotlivé orgány veřejné správy o dílčí dodatečná povolení k téže činnosti, která je předmětem stavebního povolení. Takový postup by byl i v rozporu s principem právní jistoty. Postupoval-li stěžovatel v souladu se stavebním povolením, nemohl se současně dopustit protiprávního jednání. Pokuta byla dále uložena v rozporu s § 66 a n. zákona o odpadech. Správní orgány nepřihlédly k zákonnému kritériu „závažnosti ohrožení životního prostředí, popř. k míře jeho poškození“ ve smyslu § 67 odst. 2 zákona o odpadech. K ohrožení životního prostředí navíc nedošlo - i z tohoto hlediska je uložení pokuty ve výši 120 000 Kč nepřiměřeně přísné. Výše pokuty byla nedostatečně odůvodněna - rozhodnutí je v tomto směru nepřezkoumatelné. Účtenka za hotové z 28. 6. 2005 zmiňovaná v napadeném rozhodnutí nebyla součástí správního spisu. Bylo tak porušeno i právo stěžovatele být seznámen s podklady pro rozhodnutí - § 3 odst. 2 a § 33 správního řádu. Věcně příslušným správním orgánem pro zahájení řízení pro porušení stavebních a souvisejících předpisů by byl stavební úřad, nikoli ČIŽP. Během řízení byla stěžovateli doručována rozhodnutí o procesních úkonech, která neobsahovala poučení o opravném prostředku. Rozhodnutí neobsahuje - v rozporu s § 3 odst. 4 a § 47 odst. 3 správního řádu - řádné odůvodnění, jednak co do posouzení stavebního materiálu jako odpad, závažnosti protiprávního jednání i výše pokuty. Zde stěžovatel odkazuje na ustálenou judikaturu soudů (např. rozsudek publikovaný pod č. 949/2002 Rs., a ve vztahu k postupu soudu i č. 689/2005 Sb. NSS ...). Žalovaný v rozporu s čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod překročil svá zákonná oprávnění, když uložil stěžovateli zaplatit pokutu pouze příkazem z bankovního účtu. Stěžovatel svou kasační stížnost opírá explicitně o § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a v závěru navrhl zrušení rozsudku Městského soudu v Praze a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný se k věci vyjádřil tak, že stěžovatel stereotypně a tvrdošijně opakuje své argumenty, přičemž ovšem jednoznačně věděl, že jde o odpad (odtěžená, blíže nekontrolovaná zemina a stavební odpad), když subjekty předávající mu např. stavební odpad ho takto ve své evidenci správně vedly. Názor stěžovatele, že dodatečně vyžádaný souhlas dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech Krajského úřadu v Hradci Králové je nadbytečný, je kuriozní. Byť postup stavebního úřadu byl poněkud zmatečný (dle výroku jeho rozhodnutí nelze rekultivovat obecně odpady, když předtím - nelogicky - povolil využít inertní stavební odpady), měl být signálem pro ověření vhodnosti rekultivačních materiálů. Roční využití kvalitativně neznámých odpadů je výrazný moment ohrožení životního prostředí. K ohrožení životního prostředí dlouhodobým navážením neidentifikovatelných odpadů a zemin evidentně došlo. V závěru žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro nedůvodnost zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda kasační stížnost splňuje zákonné náležitosti a shledal, že z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, v jakém rozsahu a z jakých důvodů stěžovatel jím označené rozhodnutí krajského soudu napadá (§ 106 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“). Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná a vykazuje zákonné minimum náležitostí nezbytných k tomu, aby mohla být věcně projednána.

Současně s kasační stížností požádal stěžovatel o přiznání odkladného účinku. Odkladný účinek však kasační stížnosti usnesením Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 68/2007 - 70 ze dne 15. 11. 2007 nebyl přiznán.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s.ř.s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Předmětný materiál podle stěžovatele především nebyl odpadem ve smyslu zákona o odpadech. Stěžovatel zde tvrdí a uplatňuje nenaplnění zákonných definičních kritérií ustanovení § 3 odst. 1, 2 zákona o odpadech, a to zejména z důvodu nespecifikování, do jaké kategorie měl odpad vlastně spadat. K této námitce je především nutno uvést, že v této podobě byla námitka uplatněna teprve v kasační stížnosti. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná v té části, ve které se opírá o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Takovými námitkami se Nejvyšší správní soud nemůže zabývat pro jejich nepřipustnost (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). To se v případě projednávané kasační stížnosti týká celé řady námitek, neboť okruh uplatněných důvodů v kasační stížnosti není zcela totožný s důvody uplatněnými v žalobě. V žalobě se stěžovatel nedomáhal zařazení použitých materiálů do skupin odpadů dle přílohy č. 1 zákona o odpadech ve smyslu § 3 zákona o odpadech, ale tvrdil, že se jednalo o provoz zařízení rekultivace v režimu stavebního zákona, nikoli v režimu zákona o odpadech, s tím, že daný materiál byl *dle § 2 odst. 1 zákona o odpadech vyloučen z působnosti zákona o odpadech*. V té podobě, v jaké nyní v kasační stížnosti dochází ke zpochybnění charakteru navážených materiálů, v žalobním řízení před městským soudem nedošlo. Otázkou opožděně uplatněných žalobních důvodů se Nejvyšší správní soud vnitřně jednotně a nerozporně zabýval v řadě svých předchozích rozsudků. Je možné odkázat např. na rozsudek ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, ve kterém bylo vysloveno: „Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřipustné. Ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. pak brání tomu, aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřihlíží.“

Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s., jakož i § 109 odst. 4 s. ř. s. má mimo jiné ten limitní význam a smysl, že Nejvyšší správní soud na základě podané kasační stížnosti přezkoumává správnost (či dostatečnost) vyhodnocení věci krajským soudem. V daném případě se však s námitkami městský soud nemohl vůbec relevantně a plnohodnotně zabývat, když v takto specifikované podobě vůbec nebyly uplatněny.

I přesto se uplatněnou námitkou Nejvyšší správní soud - nad rámec nezbytného a s ohledem na skutečnost, že se jedná o podstatu věci - zabýval. Z předloženého spisového materiálu správního orgánu vyplývá následující: inspektoři ČIŽP provedli dne 7. 6. 2005 neohlášenou kontrolu spojenou s fyzickou prohlídkou lokality. Vizuální prohlídkou bylo zjištěno, že na ploše cca 100 x 50 m (uzavřené otevíratelnou závorou) je (citace) „navezena výkopová zemina a stavební odpad (beton, cihly, omítka apod.)“, ve spise je přiložena fotodokumentace, která uvedený popis potvrzuje. Tato skutková stránka věci (i popsání faktické složení navážených materiálů) nebyla nikým zpochybněna. Podle § 3 odst. 1 zákona o odpadech je odpadem každá movitá věc, které se osoba zbavuje nebo má úmysl nebo povinnost se jí zbavit a přísluší do některé ze skupin odpadů uvedených v příloze č. 1 k tomuto zákonu. V daném případě se jednalo o zjevné zbavování uvedených dosloužených, či nepotřebných materiálů (výkopová zemina a součást označená jako „stavební odpad“ specifikovaná jako „beton, cihly, omítka apod.“), které byly při výše citovaném - a nezpochybněném - složení nade všechnu pochybnost zařaditelné přinejmenším do nejobecnější skupiny odpadů Q16 „Jiné materiály, které nepatří do výše uvedených skupin“. Uvedené materiály totiž zjevně spadají podle kategorizace vyhlášky č. 381/2001 Sb., Katalogu odpadů do skupiny 17 - Stavební a demoliční odpady (včetně vytěžené zeminy), kam spadají podle položky 17 01 Beton, cihly, tašky a keramika a podle 17 05 Zemina, kamení a vytěžená hlušina (poznámka: v napadeném rozhodnutí správního orgánu jsou alespoň letmo zmíněny katalogová čísla 170101 a 170107, tedy položky spadající pod skupinu katalogových odpadů 17 - Stavební a demoliční odpady). „Účtenka za hotové“ zmiňovaná v kasační stížnosti, ani jednostranné označení materiálu dodavatelem jako „odpad“ se nejvíce jako zásadní a rozhodné pro posouzení této otázky. Ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 1/2009 bylo pod číslem 1757 publikováno rozhodnutí týkající se podobné věci (zpochybnění charakteru naváženého materiálu jako odpadu), ze kterého Nejvyšší správní soud uvádí - po úpravě zohledňující rozdílnosti obou případů - část odůvodnění, neboť je pro daný případ velmi přílehlavé: „Přestože soud do jisté míry chápe snahu stěžovatele hájit se v řízení před správními orgány za pomoci jakýchkoliv argumentů, které uzná za vhodné, považuje za absurdní tvrzení stěžovatele, že se ve skutečnosti nejedná o odpad. Skutečnost, že se v případě navážených materiálů v daném případě jedná o stavební odpad, je totiž na první pohled zřejmá již z ústního popisu naváženého materiálu v protokole ČIŽP a v rozhodnutí, jakož i z fotografií přiložených ve spise, které názorným způsobem zobrazují stav, hrubé složení i způsob uložení tohoto materiálu v areálu stěžovatele. Movité věci, které ve svém souhrnu zjevnou stavební suť tvoří, plně vyhovují definici odpadu zakotvené v § 3 odst. 1 zákona o odpadech. Nepotřebnost movitých věcí tvořících ve svém souhrnu stavební suť pro jejich vlastníka pramení z nemožnosti jejich užití ke stavebním účelům. Dle náhledu soudu je nepochybné, že bylo úmyslem osoby, jíž tyto věci patřily, se jich nějakým způsobem zbavit. Pokud se jedná o stavební a demoliční suť, projevil se tento úmysl jejího vlastníka navenek tím, že daný materiál byl odvezen z původního místa poté, co vlastník dospěl k logickému závěru o jeho nepotřebnosti a neužitečnosti. To, že se původní vlastník hodlal nadobro zbavit movitých věcí, jakož i to, že svůj úmysl zbavit se těchto věcí jejich vlastník

realizoval, je zřejmé již z toho, že se tyto věci jako nepoužitelné k původnímu účelu a z tohoto pohledu nepotřebné ocitly v navezené „výkopové zemině a stavebním odpadu (beton, cihly, omítka apod.)“ zjištěné v areálu stěžovatele, kam byly odloženy.“ Vzhledem ke zřejmé povaze stavebních a demoličních odpadů zjištěných inspekci v areálu provozovny stěžovatele nebylo nezbytné, aby inspekce uváděla striktní zatřídění a kategorizaci dle Přílohy č. 1 zákona o odpadech (či dokonce aby si opatřovala stanovisko příslušného správního orgánu v pochybnostech o tom, zda uvedené movité věci jsou odpadem) - v projednávané věci žádné pochybnosti nebyly na místě.

Dále stěžovatel zpochybňuje, že by došlo „k využití nebo k odstranění ve smyslu zákona o odpadech“. Dodaný materiál byl dle jeho názoru dále zpracováván na konečný výrobek (terénní úprava - rekultivace) a jeho činnost tak podléhala režimu stavebního zákona, a nikoliv zákona o odpadech. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí: Podle § 3 odst. 2 zákona o odpadech ke zbavování se odpadu dochází vždy, kdy osoba předá movitou věc, příslušející do některé ze skupin odpadů uvedených v příloze č. 1 k tomuto zákonu, *k využití nebo k odstranění* ve smyslu tohoto zákona nebo předá-li ji osobě oprávněné ke sběru nebo výkupu odpadů podle tohoto zákona bez ohledu na to, zda se jedná o bezúplatný nebo úplatný převod. Podle § 4 písm. o) zákona o odpadech se odstraňováním odpadů rozumějí činnosti uvedené v Příloze č. 4 k tomuto zákonu. Pod položkou D1 je zde uveden jako způsob odstraňování odpadů i „ukládání v úrovni nebo pod úrovní terénu“. Byť uvedená činnost spadá - na základě odborného zatřídění - spíše pod položky využívání odpadů (označené v Příloze č. 3 zákona o odpadech jako R5, R11 až R13), dokonce i pokud by došlo k nejhrubšímu (neodbornému) zařizování sankcionované činnosti, je i laikovi zjevné, že by pod obecné položky uvedené v zákoně o odpadech jako „využití nebo odstranění odpadů“, spadala (v doloženém územním rozhodnutí je popsáno, že „terénní úpravy budou spočívat v úpravě plochy bývalé odkalovací nádrže cukrovaru vytvořením plošně urovnaného terénního útvaru ... a po vysušení jámy bude navážením materiálu postupně vytvářen urovnaný provil budoucí plochy.“). V daném případě došlo zjevně k procesu využívání (popř. odstraňování) odpadů - byť by současně došlo touto činností k terénní úpravě plochy bývalé odkalovací nádrže cukrovaru (tedy činnosti vyžadující navíc ještě rozhodnutí stavebního úřadu o povolení terénních úprav). Podle § 14 odst. 1 zákona o odpadech lze provozovat zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů pouze na základě rozhodnutí krajského úřadu, kterým je udělen souhlas k provozování tohoto zařízení a s jeho provozním řádem. Zařízením se přitom podle definičních ustanovení § 4 písm. e) zákona o odpadech rozumí nejen technické zařízení, ale rovněž „místo“. Nejvyšší správní soud má zato, že není pochyb o tom, že v daném případě došlo k naplnění citované skutkové podstaty, tj. provozování zařízení k využívání nebo odstraňování odpadů bez potřebného souhlasu příslušného správního úřadu (§ 66 odst. 3 písm. c/ zákona o odpadech). Za uvedených okolností je rovněž zřejmé, že věcně příslušným správním orgánem pro vedení tohoto řízení byl skutečně orgán ČIŽP (viz § 76 odst. 1 písm. c/ zákona o odpadech). Správní orgán v daném případě řádně a dostatečně konkrétně popsal ve svém rozhodnutí skutkovou stránku případu (včetně popisu areálu a skladby navážených materiálů), zjištěné skutečnosti srozumitelně a správně právně kvalifikoval, když vysvětlil, v čem shledává porušení zákona o odpadech, a správně je rovněž podřadil pod příslušná ustanovení zákona o odpadech, zejména když vyložil, v čem shledává naplnění skutkové podstaty. Nejvyšší správní soud neshledává v jeho postupu a vyhodnocení pochybení. Z výše citovaného rozboru současně vyplývá, že Nejvyšší správní

soud shledává nedůvodnou většinu kasačních námitek: to se týká všech námitek, kterými je zpochybňován charakter naváženého materiálu jako odpadu, i námitek, které odkazují na podřazenost činnosti stěžovatele pod stavební zákon (nikoliv tedy pod zákon o odpadech), včetně tvrzení o nadbytečnosti souhlasu krajského úřadu a dovolávání se principu právní jistoty (či absurdních důsledků) s odkazem na povolovací rozhodnutí stavebního úřadu. Znovu je třeba uvést, že velká část námitek nebyla navíc uplatněna v žalobě, rozhodně ne v té podobě, rozsahu, či významu, ve kterém jsou nově uplatňovány v kasační stížnosti (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Rozsah a podoba námitek uplatněných v kasační stížnosti podstatným způsobem vybočuje a přesahuje námitky uplatněné v žalobě.

Další okruh námitek se týká dostatečnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí, zejména je tvrzena nedostatečnost odůvodnění výše pokuty (nepřezkoumatelnost rozhodnutí) s tím, že uložení pokuty ve výši 120 000 Kč je navíc nepřiměřeně přísné. K této námitce je třeba uvést, že výší pokuty se správní orgány zabývaly v míře, která je spíše nadstandardní, než v míře nedostatečné. Správní orgán prvního stupně uvedl při zdůvodňování výše pokuty, že vyšel ze skutečnosti, že se jednalo o první porušení zákona o odpadech. Dále z toho, že využívané odpady - přijímané bez potřebného souhlasu se stanovením podmínek - nebyly kontrolovány v souladu s legislativou a nebyla kontrolována jejich kvalita. Mohlo tak dojít k ohrožení životního prostředí. V úvahu bylo vzato i množství přijatých odpadů (následuje stručný popis rozsahu činnosti). Stanovená výše pokuty (12 % z horní hranice) tak odráží skutečný stav zjištěný na místě. Nadřízený orgán neshledal v rámci odvolacího řízení v tomto vyhodnocení pochybení, pouze dodal, že výše pokuty odráží poměrně značný rozsah prací (vizuální hodnocení plochy a množství odpadů při chybějících evidenčních údajích), délku trvání protiprávního stavu (prakticky 1 rok), a moment ohrožení životního prostředí spočívající zejména v tom, že nebyla prověřována kvalita aplikovaných odpadů. Rovněž soud se zabýval hodnocením správnosti výše uložené pokuty a neshledal pochybení, když poukázal na skutečnost, že se jednalo o sankci uloženou při samé dolní hranici zákonného rozpětí pokuty (horní hranice pokuty činí 1 000 000 Kč). Z výše uvedeného je navíc zjevné, že stěžovatel nemá pravdu ani v tvrzení, že správní orgány nepřihlédly k zákonnému kritériu „závažnosti ohrožení životního prostředí, popř. k míře jeho poškození“ ve smyslu § 67 odst. 2 zákona o odpadech. Kritérium závažnosti ohrožení životního prostředí bylo zohledněno správními orgány obou stupňů, když oba souladně shledaly moment ohrožení životního prostředí v navážení odpadních materiálů bez toho, že by byla prověřována jejich kvalita. Zjišťování „míry poškození životního prostředí“ je pak pouze alternativním kritériem (moment ohrožení životního prostředí, jeho zhodnocení a zohlednění, s ohledem na dikci citovaného ustanovení postačí). K námitce, že během řízení byla stěžovateli doručována rozhodnutí o procesních úkonech, která neobsahovala poučení o opravném prostředku, je třeba uvést, že není příliš zřejmé, o která konkrétní *rozhodnutí* se mělo jednat. Stěžovatel zmiňuje výslovně pouze „rozhodnutí“ o prodloužení lhůty a „rozhodnutí“ o zahájení správního řízení. V obou případech se však jednalo o správní akty, které nebyly vydávány ve formě rozhodnutí (tj. správní akt, proti kterému je možno podat řádný opravný prostředek - odvolání). Není vůbec zřejmé, jakým způsobem tím měla být reálně dotčena práva stěžovatele (§ 2 a § 65 s. ř. s.) Námitka neseznámení stěžovatele s podklady pro rozhodnutí a námitka porušení s čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (překročení zákonných oprávnění v tom, že správní orgán uložil stěžovateli zaplatit pokutu pouze příkazem z bankovního účtu), nebyly uplatněny v žalobě (viz výše ad § 104

odst. 4 s. ř. s.). S podklady byl stěžovatel seznámen na ústním jednání dne 3. 8. 2005 („účtenku za hotové“ zmiňovanou v kasační stížnosti ostatně nevyhodnocuje NSS jako rozhodnou pro posouzení věci - viz uvažování o věci výše).

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, a ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti vůči stěžovateli rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, protože však žalovaný náhradu nákladů nežádal, a případné vzniklé náklady ani jinak ze spisu nevyplývají, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů žalovanému nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. března 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu